

sition. Jeg beklager selvfølgelig, at jeg ikke har tilfredsstillet i saa Henseende, men jeg maa dog hævde, at mine Udtalelser var byggede paa rent saglige Ræsonnementer. Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde kritiseret det økonomiske Grundlag og ment, at Udgifterne vilde blive adskillige Gange større... (Minister *Stauning*: Ti Gange større.) ... det kan jeg gerne gentage, det er endda et Minimumstal. Min Udtalelse beroede nemlig ganske simpelt paa et Ræsonnement, som den højtærede Minister ikke har gjort noget Forsøg paa at omstøde. Man hæver Dagpengenes Maksimum til 6 Kr., og samtidig aabner man Sygekasserne for de kronisk syge uden Hensyn til deres Helbredstilstand. Disse Mennesker er som Regel syge en, to, tre Maaneder mindst hvert Aar, og de forsikrer sig selvfølgelig for Maksimaldagpengene. Selv om vi nu kun regner med 10 000 kronisk syge og med 60 eller 100 Sygedage til hver, bliver det det Beløb, jeg nævned, 6 Millioner, og ikke 500 000 Kr. Jeg regner aldeles ikke med det store Tal 168 000 kronisk syge. Men regner jeg med et langt mindre Tal, blot med de 10 000 eller 20 000 og med, at de forsikrer sig for Maksimum, de 6 Kr., og at de gennemsnitlig er syge 2—3 Maaneder af Aaret, vil de alene paa Dagpengene forvolde Statskassen en Udgift paa flere Millioner Kr. Det er et ganske sagligt og berettiget Ræsonnement, og jeg tvivler om, at man kan anføre nogen rimelig Modgrund imod det.

Jeg indrømmer, at Lovgivningen har en Forpligtelse til at søge dette Spørgsmaal om Hjælp til de kronisk syge løst. Ogsaa mit Parti er fuldkommen villigt til at søge dette Spørgsmaal løst. Men det kan ikke betragtes som Uvillighed, at man ikke ønsker at løse det nøjagtig paa det af Ministeriet forelagte Grundlag, i Særdeleshed da, naar man kan paavise, at dette Grundlag er i den Grad løst baade i teknisk og økonomisk Henseende, som jeg mener at have paavist, at det foreliggende Grundlag er. Vi er villige til at arbejde med paa en Løsning, men jeg mener ikke, at det er en Oppositionsordførers Pligt ved en Sags første Behandling i Detailler at angive, hvorledes han tænker sig en Sag løst. Og dog har jeg i Hovedtrækkene angivet det. Jeg har udtalt som min Overbevisning, at det her vilde være rigtigt at vende Blikket mod Vest, mod England, og tænke sig Sagen løst forsikringsmæssigt i Tilknytning til Sygekasserne, saaledes at

Spørgsmaalets Løsning vel knyttes til Sygekasserne, men at det virkelig sker i Kraft af et Forsikringsprincip, paa den Maade, at vedkommende selv, særlig i de unge Aar, gennem en lidt forhøjet Præmie bidrager til at dække Risikoen baade for en eventuel kronisk Sygdom og for en eventuel Invaliditet.

Det forbavser mig, at den højtærede Minister kunde mene, at det ikke skulde være en virkelig teknisk Mangel ved Lovforslaget, at man aldeles ikke har forpligtet Sygekassernes Bestyrelser til at bilægge deres Regninger med en virkelig Erklæring fra Lægen om, hvorvidt vedkommende Medlem har været kronisk syg eller ej. Det er dog et Hovedspørgsmaal for Statskassen at faa denne Regning, om jeg saa maa sige, garanteret. Hvis en kronisk syg, der er forsikret for 6 Kr. om Dagen, blot er syg i 2 à 3 Maaneder, bliver det en Regning paa flere Hundrede Kroner, som Staten vil have at yde fuld Refusion for, og Statskassen maa da virkelig have Ret til at kræve, at den Læge, som har behandlet vedkommende, giver en virkelig ansvarsbevidst Erklæring om, hvorvidt han har behandlet vedkommende for Eks. for hans kroniske Hjertefejl eller blot for en Bronkitis, som maaske i nogen Maade har kunnet forvolde vedkommende øjeblikkelige Hjertelidelser. Det vil blive vanskeligt for Lægen, men efter min Mening vil det være ganske uundværligt for Staten at kræve, at der i alt Fald skal gøres et Forsøg paa at fremskaffe saadanne Lægeerklæringer, paa Grundlag, af hvilke dens Forpligtelser i nogen Maade kan fastsættes.

Dernæst udtalte den højtærede Minister, at det var Udtryk for en uhyre Mistillid til Kommunernes Ædelhed, naar jeg kunde mistænke dem for at ville søge at overvælde Udgifterne paa Staten. Hvis virkelig den højtærede Minister, altsaa Ministeriet, mener, at man kan give en Lov, der gør det muligt for en anden Autoritet, f. Eks. Kommunerne, at overvælde Udgifterne paa Staten, i den Tro, at disse i deres Ædelhed ikke vil gøre det, saa forekommer det mig oprigtig talt at være et noget naivt Standpunkt. Der er intet som helst uhæderligt i, at Kommunerne i dette Tilfælde gør, hvad de lovmæssigt har Ret til, at de, hvis f. Eks. en kronisk syg har ondt ved at udrede det forhøjede Kontingent, som han skal yde for at blive forsikret for 6 Kr. om Dagen, siger som saa: Saa længe han er kronisk syg til 6 Kr. om Dagen, er vi interesserede